

Odvrgla je trn — vaza na mizi bo ostala prazna!

Naslonila se je na drugem koncu vrta ob mlado češnjo, sicer bi se zrušila. In obupna bolečina srca se ji je izlila v krčevit, pridušen jok.

Drobno deblo češnje se je streslo. Beli cveti, že dozoreli, so se kakor cvetoč dež sesuli nanjo. Poletavali so ob nji, kakor bi jo povpraševali: »Kaj si tako bleda, sestra naša?«

Kakor v sanjah, kakor iz neskončnih daljav je zaslišala lepi sopran tovarišice, ki si je poltiho pela v sobici v nadstropju:

»Kako so bile lepe, kako nežne rože...«

France Balantič | Soneti

Sonet

Potapljam v dobre zemlje se vonjave,
v šumeči plamen svežega lesa,
v voščeno smolo borov iz gora,
v kadila brinovega zublje plave.

Praši mi cvetje strgane rokave,
ko boža rušo roka mi trpkà,
in ptice, zlati hrošči spod neba,
počasi polnijo mi dni sanjave.

Ponudil Bogu bom od vseh plodov,
ki hranim še za dolge jih noči!
Nasiti drugega naj dar njegov.

V zahvalo radostno za vse dari,
postavil v srcu žrtvenik sem nov
in spet sem vitki vrč za božjo kri.

Magistrale

Trohneče vence sem si strgal z glave,
poslednjih smrtnih vonjev sem pijan,
obup moj sivi je do dna prežgan,
sesedel krhek sem se sred planjave.

Dobrótjljive domače so dobrane
odprle izgubljeno srčno stran,
studencev močnih, čistih sem željan,
potapljam v dobre zemlje se vonjave.

In spet sem vitki vrč za božjo kri,
prsteno grlo močijo mi sanje,
nikdar več ne zastro me tuji vali.

Drhteč v veselju legam na oči:
Gospod, podaril si mi odpuščanje!
Bogat sem kakor tihi glas piščali.

Lepoti

Kako me mučiš, o Lepota strašna!
Kaj mar so ti zavržene oči,
ki v njih po tebi rosa plamení,
izgnancu svojemu ne nudiš brašna.

Zapustil vse sem, ker je ustna plašna
cedila kri pod tvojimi zobmi,
vsasal sem sapo, ki težko diši,
in zdaj povsod te ljubi noga prašna.

Odstaviti od ust me hočeš krutih,
od tihih, rdečih ust, s krvjo posutih,
ki v žilah mirnih je nekoč mi tekla.

Če res besede mi ne boš več rekla,
če res umreti moram ves ubog,
te prosim, naj umrem od tvojih rok!